

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

วรรณกรรมสเปนเรื่อง *ดอน กีโฆเต้ เด ลา มันชา* (*Don Quijote de la Mancha*) ของ มิเกล เด เซร์บันเตส ซาเบ-คร่า (Miguel de Cervantes Saavedra) มีทั้งหมด 2 ภาค ภาคแรกแต่งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1605 ส่วนภาค 2 แต่งขึ้นในปี ค.ศ. 1615 นับตั้งแต่นั้นมาวรรณกรรมเรื่องนี้ก็เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย ผู้อ่านในแต่ละยุคสมัยต่างมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อเรื่องนี้แตกต่างกันไปในคำนำของหนังสือ *Don Quixote* ของสำนักพิมพ์ Wordworth Editions Limited กล่าวถึงปฏิกิริยาของผู้อ่านในแต่ละยุคสมัยไว้ว่า “ปฏิกิริยาต่อเรื่อง *ดอน กีโฆเต้* ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากตามรสนิยมของยุคสมัย อีกทั้งยังมีขอบเขตกว้างขวางเริ่มตั้งแต่เรียกเสียงหัวเราะในศตวรรษที่ 17-18 ไปจนถึงการตีความอย่างจริงจังมากขึ้นในสมัยใหม่” (Cervantes, 1993) การที่เรื่องนี้สามารถตีความได้แทบจะไม่มีสิ้นสุดทำให้ได้รับความนิยมข้ามชาติ ข้ามภาษา และข้ามยุคสมัย หลังจากที่มีการตีพิมพ์วรรณกรรมเรื่องนี้ผู้อ่านต่างตอบรับและแสดงปฏิกิริยาต่อวรรณกรรมเรื่องนี้ในลักษณะที่แตกต่างกันไปตามยุคสมัย Finch and Allen ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับปฏิกิริยาของผู้อ่านที่มีต่อวรรณกรรมเรื่องนี้ไว้ว่า “สำหรับผู้อ่านในช่วงหนึ่งร้อยปีแรกและอีกหลายปีหลังจากนั้น รวมทั้งนักวิจารณ์ในศตวรรษที่ 20 ที่มีอิทธิพลบางคนมองว่า *ดอน กีโฆเต้* เป็น ‘คนบ้าที่ดูตลกขบขัน’ สำหรับในยุคโรแมนติกและผู้อ่านส่วนใหญ่หลังจากนั้นมองว่าเขาเป็น ‘คนฉลาดแต่อกหักโหด’ สำหรับคนอื่นที่ได้พบบทเรียนทางศีลธรรมที่สำคัญจากหนังสือเล่มนี้ให้ความเห็นว่า เขาเป็น ‘คนที่สง่างาม แต่ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างมาก’ การตีความที่หลากหลายดังกล่าวไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับงานที่มีความซับซ้อน อีกทั้งหลักฐานของอิทธิพลอันกว้างขวางของวรรณกรรมเรื่องนี้ก็มีอยู่ทุกที่” (cited in Wilson, ed., 1999 : 768)

ในวงการวรรณกรรมนั้นยอมรับกันว่าวรรณกรรมเรื่อง *ดอน กีโฆเต้ เด ลา มันชา* มีอิทธิพลต่องานวรรณกรรมของ Fielding Smollett และนักเขียนนวนิยายในยุคเริ่มแรกอีกหลายคน จากพฤติกรรมของ *ดอน กีโฆเต้* ในฐานะคนนอกที่ดูตลกขบขัน การเสียดสีค่านิยมของสังคมรวมไปถึงการสำรวจจิตใจของมนุษย์ที่ปรากฏในเรื่องทำให้วรรณกรรมเรื่องนี้เป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นทิศทางของวรรณกรรมชิ้นเอกในสมัยต่อมาจำนวนมาก ซึ่งรวมไปถึงผลงาน

เรื่อง *Madame Bovary* (1957) ของ Gustave Flaubert เรื่อง *The Idiot* (1868) ของ Dostoevsky เรื่อง *Tom Sawyer* (1871) และเรื่อง *Huckleberry Finn* (1884) ของ Mark Twain

วรรณกรรมเรื่อง *ดอน กีโฆเต้ เด ลา มันช่า* นอกจากจะมีอิทธิพลต่อวรรณกรรมชิ้นเอกในยุคต่อมาดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีนักเขียนจำนวนมากที่ได้นำเรื่องราวการผจญภัยของดอน กีโฆเต้ มาสร้างเป็นดัดแปลงใหม่ เช่น ใน ปี ค.ศ. 1614 นักเขียนผู้หนึ่งชื่อ อาลองโซ เฟร์นันเดซ เด อาเบฆาเนด้า (Alonso Fernandez de Avellaneda) ได้แต่งเรื่องราวการผจญภัยของดอน กีโฆเต้ เลียนแบบเรื่องของ เซร์บันเตส โดยให้ชื่อว่า *Nuevas Andanzas del Ingenioso Hidalgo don Quijote de la Mancha* (Barcelona: Iberia, 1961) หรือ *การเดินทางครั้งใหม่ของอัศวินพเนจร ดอน กีโฆเต้ เด ลา มันช่า* เรื่องของอาเบฆาเนด้าเป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นการนำเรื่องของเซร์บันเตสมาสร้างสรรค์ใหม่ขึ้นเป็นครั้งแรก

ในศตวรรษที่ 19 นักเขียนชาวเอกวาดอร์ ชื่อ จวน มอนตัลโบ (Juan Montalvo) ได้ตีพิมพ์เรื่องราวของ ดอน กีโฆเต้ มอนตัลโบเขียนเรื่องนี้ขึ้นโดยใช้ภาษาของศตวรรษที่ 17 เพื่อบรรยายเรื่องราวและการกระทำอันแปลกประหลาดของ ดอน กีโฆเต้ ที่อยู่นอกเหนือจากดัดแปลงของเซร์บันเตส เขาใช้ชื่อนวนิยายเรื่องนี้ว่า *Capitulos que se le olvidaron a Cervantes* (Buenos Aires: Americale, 1944) หรือ *บทที่เซร์บันเตสลืม*

ต่อมาในช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 มิเกล เด อุนาญูโน (Miguel de Unamuno) นักเขียนผู้มีชื่อเสียงของสเปนได้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับ ดอน กีโฆเต้ และ ซานโซ ขึ้นมา โดยให้ชื่อว่า *Vida de don Quijote y Sancho* (Madrid: Alianza, 1987) หรือ *ชีวิตของ ดอน กีโฆเต้ และ ซานโซ*

นอกจากนั้น ในศตวรรษที่ 20 ยังมีการนำเรื่อง *ดอน กีโฆเต้ เด ลา มันช่า* ของเซร์บันเตส มาสร้างเป็นบทภาพยนตร์และบทละคร ซึ่งมีทั้งที่พยายามคงเรื่องราวเดิมไว้และที่ปรับเปลี่ยนเนื้อหาให้เข้ากับรูปแบบและแนวคิดที่ผู้สร้างงานนั้นๆ ต้องการนำเสนอ เช่น เรื่อง *Los invencibles hechos de don Quijote de la Mancha* (Madrid: Enciclopedia Moderna, 1905) ของ ฟรังซิสโก เด อาบีลา (Francisco de Avila) เรื่อง *Don Quijote de la Mancha* (Madrid: Clásicos españoles, 1926) ของ กิเยน เด กัสโตร (Guillén de Castro) แต่ที่ได้รับความนิยมและเป็นที่ยึดกันอย่างแพร่หลายทั่วโลกก็คือบทละครเพลงเรื่อง *Man of la Mancha* (New

York: Random House, 1966) ของ เดล วาสเซอร์มัน (Dale Wasserman) ซึ่งผู้แต่งได้นำเรื่องราวชีวิตประวัติของเชอร์บันเตสมาผสมผสานกับเรื่องของ ดอน กีโม่เต้

หลังจากที่ได้ทำการค้นคว้าหาข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยพบว่าบทละครเพลงอเมริกันเรื่อง *แมน ออฟ ลา มันช่า* ซึ่งนำเอาตัวบทเรื่อง *ดอน กีโม่เต้ เด ลา มันช่า* มา สร้างสรรค์ใหม่ในรูปแบบของละครเพลงโดยผสมผสานกับชีวิตประวัติของเชอร์บันเตสมีความน่าสนใจที่จะนำมาศึกษาต่อไปในด้านการเปรียบเทียบตัวบทและอิทธิพลที่เรื่อง *ดอน กีโม่เต้ เด ลา มันช่า* มีต่อบทละครเพลงเรื่องนี้ ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยเห็นว่าแม้บทละครเพลงเรื่องนี้จะรับอิทธิพลจากเรื่องเดิมอย่างมาก แต่ก็มีความแตกต่างจากวรรณกรรมเดิมในหลายประการ เนื่องจากวัตถุประสงค์และรูปแบบในการนำเสนอที่แตกต่างกัน ตลอดจนความแตกต่างของยุคสมัยและบริบทสังคม ทั้งนี้มีผู้ให้เหตุผลไว้ว่า "สิ่งที่ทำให้บทละครต่างจากวรรณคดีรูปแบบอื่นคือในการแสดงจะมีการวิเคราะห์แบบที่ชัดเจนเหมือนในนวนิยายไม่ได้เพราะการแสดงละครเกิดขึ้นในปัจจุบันกาล เกิดขึ้นต่อหน้าคนดู ซึ่งได้ฟัง ได้เห็นเหตุการณ์ โดยไม่รู้ลึกลับว่ามีใครคอยเล่าเรื่องเหมือนในนวนิยาย ซึ่งเล่าเรื่องและใช้รูปอดีตกาล" (ชัตสนีย์ ลินรุสสิงห์, บรรณาธิการ, 2538: 23)

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาพบว่าในประเทศไทยมีการนำบทละครเพลงอเมริกันเรื่อง *แมน ออฟ ลา มันช่า* มาแปลเป็นภาษาไทยในชื่อ *สุพันอันยิ่งใหญ่* โดย มัทนี เกษกมล และรัศมี เผ่าเหลืองทอง เพื่อใช้แสดงเป็นละครเวทีเมื่อปี พ.ศ. 2530 บทละครเพลงเรื่อง *สุพันอันยิ่งใหญ่* มีรายละเอียดบางประการแตกต่างไปจากบทละครเพลงอเมริกัน และหากพิจารณาเปรียบเทียบกับวรรณกรรมเดิมของเชอร์บันเตสพบว่ามีมีความความแตกต่างเช่นกัน ทั้งนี้เพราะบทละครเพลงไทยมิได้รับอิทธิพลจากเรื่อง *ดอน กีโม่เต้ เด ลา มันช่า* มา สร้างสรรค์โดยตรง หากแต่ได้นำบทละครเพลงเรื่อง *แมน ออฟ ลา มันช่า* มาแปลเป็นภาษาไทย ดังนั้นการรับอิทธิพลจากเรื่อง *ดอน กีโม่เต้ เด ลา มันช่า* จึงเป็นการรับอิทธิพลทางอ้อม อย่างไรก็ตามอย่างไรก็ตามบทละครเพลงทั้งสองต่างก็อยู่บนพื้นฐานของการรับอิทธิพลจากเรื่อง *ดอน กีโม่เต้ เด ลา มันช่า* เช่นเดียวกัน

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาในหัวข้อนี้คือ ผู้วิจัยพบว่าในประเทศไทยยังไม่มีผู้ศึกษาวิจัยเรื่องนี้อย่างจริงจัง มีเพียงบทความเรื่อง "ดอน กีโม่เต้" ของ พรทม ศิริสัมพันธ์ ซึ่งตีพิมพ์ในวารสารอักษรศาสตร์ ฉบับเดือนมกราคม พ.ศ.2527 บทความเรื่องนี้เป็นการนำเสนอโครงเรื่องและวิจารณ์ตัวละครของวรรณกรรมสเปนเรื่อง *ดอน กีโม่เต้ เด*

ลา มันช่า รวมทั้งอธิบายถึงบริบททางสังคมและชีวประวัติของผู้แต่ง (พรสม ศิริสัมพันธ์, 2527 : 1-16) นอกจากบทความดังกล่าวซึ่งเขียนขึ้นเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์เรื่อง *ดอน กีโฆเต้ เด ลา มันช่า* แล้ว พบว่ามีบทวิจารณ์ซึ่ง เจตนา นาควัชระ เขียนขึ้นเพื่อวิจารณ์ละครเพลงเรื่อง *สุ่ฝันอันยิ่งใหญ่* บทความดังกล่าวตีพิมพ์ในหนังสือชื่อ *ทางอันไม่รู้จบของวัฒนธรรมแห่งการวิจารณ์* ซึ่งตีพิมพ์ในปีพ.ศ. 2530 บทความนี้มีชื่อว่า “สุ่ฝันอันยิ่งใหญ่: หรือการไต่บันไดเสี่ยงไปสู่โลกแห่งอุดมคติ” ผู้เขียนเขียนขึ้นเพื่อวิจารณ์ละครเวทีเรื่อง *สุ่ฝันอันยิ่งใหญ่* ทั้งในแง่ของตัวบท การนำเสนอแนวคิด ฉาก คนตรี ตลอดจนการแสดง (เจตนา นาควัชระ, 2530 : 123-133) นอกจากนี้ยังมีบทความที่ผู้วิจัยเคยเขียนไว้ในวารสารอักษรศาสตร์พิจารณ์ ฉบับเดือนมกราคม พ.ศ.2541 ในหัวข้อ ‘จาก เอล ซิด สู่ ดอน กีโฆเต้ : จากวีรบุรุษของชาติสู่การแสวงหาคคุณค่าของปัจเจกชน’ เพื่อชี้ให้เห็นความยิ่งใหญ่และความเป็นสากลของวรรณกรรมสเปนทั้งสองเรื่องในฐานะตัวแทนของวรรณกรรมที่สะท้อนให้เห็นแนวคิดสำคัญที่คนในยุคสมัยนั้นๆ ยึดถือปฏิบัติ (สุภัททิรา รอดบุญธรรม, 2541: 50-58)

ส่วนงานวิจัยของต่างประเทศแม้จะมีอยู่เป็นจำนวนมากแต่ที่สามารถหาข้อมูลได้ในประเทศไทยพบว่ามีเพียงวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกของ Marcela Ochoa-Penroz ในหัวข้อ *Reescrituras del Quijote : La Novela y sus Hipertextos* ซึ่งศึกษาตัวบทที่ได้รับอิทธิพลจากเรื่อง *ดอน กีโฆเต้ เด ลา มันช่า* ของเซรบันเตสมาสร้างสรรค์ใหม่ โดยในบทที่หนึ่งเน้นศึกษาผลงานเรื่อง *เอล กีโฆเต้ (El Quijote)* ของ อาเบลยาเนด้า (Avellaneda) ซึ่งเป็นผลงานที่เขียนขึ้นมาเลียนแบบเรื่องของเซรบันเตสเป็นเรื่องแรก ส่วนบทที่สองศึกษาการสร้างสรรค์ผลงานของ Juan Montalvo ซึ่งเป็นผู้ทำให้เรื่อง *ดอน กีโฆเต้* ได้ถือกำเนิดขึ้นมาอีกครั้งในอเมริกา ในบทที่สาม เป็นการศึกษาผลงานของ Miguel de Unamuno นักเขียนคนสำคัญในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ซึ่งผลงานของเขาได้รับอิทธิพลมาจากเรื่อง *ดอน กีโฆเต้* เช่นกัน ส่วนในบทสุดท้ายเป็นการศึกษาลักษณะความเป็นละครของผลงานเรื่อง *ดอน กีโฆเต้* และการนำเรื่อง *ดอน กีโฆเต้* มา สร้างเป็นละคร และละครเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจเล่มนี้ได้นำเสนอก็คือเรื่อง *แมน ออฟ ลา มันช่า (Man of la Mancha)* (Ochoa-Penroz, 1995)

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะนำวรรณกรรมเรื่อง *ดอน กีโฆเต้ เด ลา มันช่า* มาศึกษาทั้งในแง่ของการศึกษาตัวบท บริบท รวมทั้งอิทธิพลที่วรรณกรรมเรื่องนี้ มีต่อบทละครเพลงอเมริกันเรื่อง *แมน ออฟ ลา มันช่า* และบทละครเพลงไทยเรื่อง *สุ่ฝันอันยิ่งใหญ่* เพื่อศึกษาความเหมือนและความแตกต่างของตัวบททั้งสาม และชี้ให้เห็นว่าเรื่อง *ดอน กีโฆเต้ เด*

ลา มันซ่า เป็นวรรณกรรมที่มีคุณค่า มีความสำคัญ ในฐานะที่เป็นวรรณกรรมเอกของโลก ซึ่งเข้าได้กับทุกยุคทุกสมัย อีกทั้งยังเป็นเรื่องที่มีอิทธิพลต่อวงการวรรณกรรมทั้งตะวันตก และตะวันออก

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์เรื่อง ดอน กีโฆเต้ เด ลา มันซ่า ในด้านความเป็นมา บริบท สังคม และองค์ประกอบต่างๆ
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของเรื่อง ดอน กีโฆเต้ เด ลา มันซ่า ที่มีต่อบทละครเพลงอเมริกัน เรื่อง แมน ออฟ ลา มันซ่า และบทละครเพลงไทยเรื่อง สุสินอันยิ่งใหญ่

1.3 สมมติฐาน

1. เรื่อง ดอน กีโฆเต้ เด ลา มันซ่า มิได้เป็นเพียงเรื่องที่มีลักษณะตลกขบขัน หากแต่ได้แฝงภาพของมนุษย์ผู้มีอุดมการณ์อันสูงส่ง และพยายามต่อสู้เพื่อรักษาอุดมการณ์ของตนไว้
2. เรื่อง ดอน กีโฆเต้ เด ลา มันซ่า เป็นวรรณคดีเอกของสเปนซึ่งมีอิทธิพลต่อ บทละครเพลงอเมริกันเรื่อง แมน ออฟ ลา มันซ่า และบทละครเพลงไทยเรื่อง สุสินอันยิ่งใหญ่ ทั้งในด้าน เนื้อหาและปรัชญาความคิด

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

วรรณกรรมที่นำมาใช้ในการศึกษามีทั้งวรรณกรรมสเปน วรรณกรรมอเมริกันและ วรรณกรรมไทย ในส่วนของวรรณกรรมสเปนนั้นผู้วิจัยใช้ทั้งต้นฉบับภาษาสเปนและฉบับแปลภาษาอังกฤษในการศึกษา โดยชื่อตัวละคร สถานที่ รวมทั้งชื่อเฉพาะอื่นๆ ผู้วิจัยจะยึดตาม ต้นฉบับภาษาสเปนเป็นหลัก โดยวรรณกรรมที่นำมาศึกษามีดังนี้คือ

1. วรรณกรรมสเปนเรื่อง *Don Quijote de la Mancha* ใช้ฉบับแปลภาษาอังกฤษของ Charles Jarvis (Riley. ed., Oxford, 1992) เป็นหลัก และใช้ต้นฉบับภาษาสเปนของ Miguel de Cervantes Saavedra (Arroyo y Hazas. ed., Alianza Editorial, 1996) เป็นฉบับเสริม
2. บทละครเพลงอเมริกัน เรื่อง *Man of la Mancha* ของ Dale Wasserman (Random House, 1966)
3. บทละครเพลงไทยเรื่อง *สุฟันอันยิ่งใหญ่* ซึ่งแปลจากบทละครเพลงอเมริกันเรื่อง *Man of La Mancha* โดย มัทนี เกษกมล และแก้ไขสำหรับการแสดงโดย รัศมี เผ่าเหลืองทอง (สำนักพิมพ์บีชา, 2530)

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

1. สํารวจค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยอาศัยแหล่งข้อมูลต่อไปนี้
 - หอสมุดแห่งชาติ
 - สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - ห้องสมุดสถาบันสอนภาษาเอ.ยู.เอ (A.U.A.)
 - ห้องสมุดคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - ห้องสมุดภาคศึกษารวมคณิศรเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - ห้องสมุดสาขาวิชาภาษาสเปน คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - ภาควิชาศิลปะการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ค้นคว้าข้อมูลจาก อินเทอร์เน็ต (Internet)
3. สัมภาษณ์บุคคลผู้มีความรู้หรือมีความเกี่ยวข้องต่อข้อมูลที่จำเป็นต้องใช้ในการเขียนวิทยานิพนธ์

4. ศึกษาข้อมูลจาก วิดีทัศน์

5. เก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้มาทั้งหมด

6. วิเคราะห์ข้อมูล

7. สรุปผลการศึกษา และรายงานผล

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจวรรณกรรมเรื่อง *คอน กีโมเต้ เด ลา มันซา* ทั้งในส่วนของตัวบท และในส่วนที่เป็นความสัมพันธ์กับบริบทต่างๆ ตลอดจนอิทธิพลที่วรรณกรรมเรื่องนี้มีต่อบทละครเพลงอเมริกันเรื่อง *แมน ออฟ ลา มันซา* และบทละครเพลงไทยเรื่อง *สุฝันอันยิ่งใหญ่*

2. เป็นแนวทางในการศึกษาวรรณกรรมสเปนเรื่องอื่น ตลอดจนวรรณกรรมเรื่องอื่นๆ ที่ได้รับอิทธิพลจากเรื่อง *คอน กีโมเต้ เด ลา มันซา* ต่อไป

1.7 ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ชื่อตัวละครของวรรณกรรมเรื่อง *คอน กีโมเต้ เด ลา มันซา* ตลอดจนชื่อสถานที่ และชื่อเฉพาะอื่นๆ ยกเว้นชื่อประเทศหรือชื่อเมืองที่รู้จักกันดีอยู่แล้วในภาษาไทย ผู้วิจัยขอถอดเสียงตามต้นฉบับภาษาสเปนโดยยึดตามหลักเกณฑ์การทับศัพท์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2535 ดังตารางต่อไปนี้

พยัญชนะ	พยัญชนะต้นออกเสียงเป็น	ตัวสะกดออกเสียงเป็น
b	บ	บ
c+a,o,u	ก	ก
c+e,i	ช	
ch	ช	ก

พยัญชนะ	พยัญชนะต้นออกเสียงเป็น	ตัวสะกดออกเสียงเป็น
d	ด	ด
f	ฟ	
g+a,o,u	ก	ก
g+e,i	ค	
gu+a	กัว	
gu+e	เก	
gu+i	กิ, กิ	
gu+o	กัว	
h	ไม่ออกเสียง	
j	จ*	
k	ก	
l	ล	ล
ll	ย	ย
m	ม	ม
n	น	น
n+c (ตัวสะกด)		ง
ñ	ย	
p	ป	
q(u)	ก	
r	ร	ร
s	ส	ส
t	ต	ต
v	บ	
w	ว	
x	ซ	กซ
y	ย	
z	ซ	ซ

หมายเหตุ * ตัว (j) ตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถานเป็น (ค) แต่ในที่นี้ผู้วิจัยขอออกเสียงโดยใช้ (จ) เพื่อให้ตรงตามหลักการออกเสียงในภาษาสเปนซึ่งเป็นพยัญชนะเสียงก้องแตกต่างจากเสียง (c) และ (g)

สระ	ออกเสียงเป็น
a(ไม่มีตัวสะกด)	อา
a(มีตัวสะกด)	อะ (๒)
a+g	อะ
ai, ay	ไอย์
au	เอา
e	เอ
ei, ey	เอย์
eu	เอว
i(ไม่มีตัวสะกด)	อี
i(มีตัวสะกด)	อิ
ia, ie	เอีย
io	เอียว
iu	อิว
o	โอ
o+l,n,r	ออ
oo	โอ
oi, oy	ไอย
ou	โอร်
u(ไม่มีตัวสะกด)	อุ
สระ	ออกเสียงเป็น
u(มีตัวสะกด)	อุ
ua	อัว
ue, uey	อวย

สระ	ออกเสียงเป็น
ui	อุย
uo	โอุ
ur	อูร์

หมายเหตุ สระที่เรียงกันตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป ถ้าทุกตัวเป็นสระเสียงหนัก (a,e และ o) หรือสระเสียงเบา (i และ u) ที่มีเครื่องหมายลงเสียงหนัก (´) กำกับอยู่จะออกเสียงแยกกัน

2. สำหรับชื่อตัวละครและชื่อเฉพาะต่างๆ ที่ปรากฏในบทละครเพลงอเมริกันเรื่อง แมน ออฟ ลา มันท่า และบทละครเพลงไทยเรื่อง สุพรรณอินธิ์ใหญ่ ผู้วิจัยจะใช้ตามที่ปรากฏในบทละครเรื่อง สุพรรณอินธิ์ใหญ่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย